

Wallmannovský dom je stavaný v barokovom slohu. A to v neodškriepiteľne barokovom, a nie azda v staronemeckom alebo, čo viac, v renesančnom. Niektorých mylí štít ťahaný powyše strechy. Avšak štít má rozhodne barokové vlnité čiary a okrasy okolo okien, pozostávajúce z točených stĺpikov a z hroznových strapcov s ružami, nad prízemím panujúce poschodie, košinovite vypuklé mrežovie z kovaného železa na prízemných oblokoch a brána obrúbená tiež točitými stĺpmi, dokazujú, že sloh chcel byť a je barokový. Pravdaže je v ňom impozantnosť a bohatosť tohto slohu precedená „domapečenosťou“ kamenického architekta, no i mešec pána, tiež Euséba, Wallmanna zo 17. storočia nebol práve taký veľký ako mešce talianskych tyranov. Jednako je wallmannovský dom v Kamenici nápadný. Dvierkami na vyrezávanej bráne z dubového dreva sa vojde do širokého priechodu, ktorý je aj od dvora uzavretý ohradou, na vrchu ktorej sa nachádzajú obloky s rôznofarebnými sklami, cez ktoré slnce hádže belasé a červené flaky na dubovú podlahu. Z brány vedú na poschodie točité síce, ale pritom veľmi pohodlné široké schody, po ktorých sa vyjde do pitvora k domu pomerne dosť priestranného, teraz „halou“ nazývaného. Z pitvora je výhľad cez sklenú stenu na pavlač a na peknú vrchovitú krajinu. V dome je na poschodí šesť plochosklepených izieb. Povaly sú zdobené zo sadry uvitými vypuklými vencami z rozličných konárov a listov. Nábytok je skoro skrz-naskrz starý barokový alebo rokokový.